

ת"ד 1951/05/12 - מדינת ישראל נגד יסף וולינסקי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

17 מרץ 2014

ת"ד 1951-05-12 מדינת ישראל נ' וולינסקי
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל

בעניין:

נגד

יסף וולינסקי

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין אי ציות לתמרור 302 ונהיגה בקלות ראש. עבירות לפי תקנה 64(ד) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961 (להלן - **תקנות התעבורה**), בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן - **פקודת התעבורה**), וסעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה.

על פי כתב האישום, ביום 30.11.11, סמוך לשעה 20:15 לערך, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג "דייהטסו" מספר 1028230 (להלן - **רכב הנאשם**) ברחוב וולפסון בתל אביב מכיוון מערב למזרח והתקרב לצומת עם רחוב צ'לנוב (להלן - **הצומת**). ברחוב וולפסון בסמוך לצומת, מוצב משני צדי הדרך בכיוון נסיעת הנאשם תמרור 302, שהוראתו "עצור ותן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה".

אותה שעה נהג צפרייר צוכנה (להלן - **הנהג המעורב** או **המעורב**), אופנוע מסוג "סאן יאנג" מספר 2207574 (להלן - **האופנוע**), ברחוב צ'לנוב מכיוון דרום לצפון, מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם, והתקרב לצומת האמור. לפי הנטען, הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, ונכנס לצומת מבלי שנתן זכות קדימה לאופנוע, ושני כלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה נחבל הנהג המעורב.

במענה לכתב האישום, הודה הנאשם בנהיגתו במקום ובזמן הנקובים בכתב האישום, ובחבלות שנגרמו למעורב, אך כפר באחריותו לאירוע התאונה. נוהל דיון הוכחות.

מטעם התביעה העידו:

ע.ת.1 - צפרייר צוכנה, הנהג המעורב ובמסגרת עדותו הוגשו המסמכים הרפואיים (ת/1 ו- ת/2);

ע.ת.2 - רס"ב אליעזר ויטלי, בוחן תנועה (להלן - **הבוחן**) ובמסגרת עדותו הוגשו המסמכים שערך: תרשים וחוות דעת (ת/3), וכן הודעת הנאשם (ת/4).

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו ובמסגרת עדותו הוגשו 3 תצלומים שביצע (נ/1, נ/2, ו-נ/3).

לאחר שהתרשמתי מהעדויות שנשמעו בפניי ובחנתי את החומר הרלוונטי, באתי לכלל מסקנה כי יש להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, וזאת על סמך הנימוקים הבאים:

1. תחילה יובהר כי אין חולק לגבי מסלולי הנסיעה של כלי הרכב, ואין חולק כי בכניסה לצומת בכיוון נסיעת הנאשם ברחוב וולפסון הוצב תמרור 302 "עצור ותן זכות קדימה" ועליו מוטל היה לתת זכות קדימה עקב קיומו של התמרור בכיוון נסיעתו. כן אין חולק כי בכיוון נסיעת המעורב בהתקרב לצומת מרחוב צ'לנוב לא הוצב כל תמרור שהוא.

2. בעדותו מסר הנהג המעורב נסע ברחוב צלנוב ובהתקרבו לצומת הבחין "**ברכב בצד שמאל**", אך בהעדר רמזור או תמרור בכיוון נסיעתו המשיך בנסיעה. או אז "**כשהייתי ממש באמצע הצומת הרכב התקרב במהירות. ניסיתי לבלום והוא הגיח ואני פגעתי בחלק הקדמי-ימני של הרכב ועפתי על האוטו..**" (פרוט' עמ' 3 שורות 18-21).

בחקירתו הנגדית ציין המעורב כלפי הנאשם "**התאונה התרחשה באמצע הצומת, שמתי לב אליך כשנכנסת. לא שמתי לב יותר מידי כי אני מסתכל בעיקר לכיוון הנסיעה שלי.. יש לי זכות קדימה שם..**" (פרוט' עמ' 7 שורות 8-9).

בתשובה לשאלה באשר למהירות נסיעתו, ציין המעורב כי נסע במהירות "**כ- 30 קמ"ש**" (פרוט' עמ' 4 שורה 18). בתחילה אמנם ציין כי "עף מהקטנוע" אך בהמשך הסביר כי "**נפלתי עם הקטנוע על רגל אחת, רגל שמאל. נפלתי לכיוון האוטו ואז כשהוא זז עם האוטו נפלתי עם הקטנוע**" (פרוט' עמ' 5 שורות 26-27).

3. לטענת הנאשם, גרסת המעורב באשר לקרות התאונה אינה סבירה, שכן כניסתו לצומת הייתה במהירות מאד נמוכה, והראייה לכך היא שכתוצאה מהתאונה, לטענתו, הרכב לא נפל מהאופנוע, אלא נותר לעמוד עליו.

על פי המעורב, הסיבה לכך שלא הוטח מהאופנוע בעוצמה הייתה כי הספיק לבלום ובלשונו: "**הספקתי לבלום. אם לא הייתי מספיק לבלום כנראה שבאמת הייתי עף..**" (פרוט' עמ' 6 שורה 22).

הבוחן ציין בעדותו כי שני הנהגים נסעו במהירות סבירה, אם הנאשם היה נוסע במהירות גבוהה אזי התוצאה הייתה שונה ורוכב הקטנוע היה מנפץ את שמשת הרכב.

הבוחן הוסיף כי אם רוכב הקטנוע המעורב היה נוסע במהירות גבוהה, הוא היה נזרק קדימה. לטענתו אף בנסיעה במהירות של 30 קמ"ש, רוכב הקטנוע לא היה יכול למנוע את התאונה. (פרוט' עמ' 11 שורה 8 ו-16-19).

למותר לציין כי משלא ניתנה על ידי הנאשם זכות קדימה טרם כניסתו לצומת, אין בגרסתו אודות מהירות איטית של כניסתו זו כשלעצמה, כדי ללמד על אי אחריותו לגרם התאונה.

4. בהודעתו במשטרה, שניתנה כחודש לאחר התרחשות התאונה, טען הנאשם כי בהגיעו לצומת "**..עצרתי בקו עצירה יש עצור בצד ימין.. הסתכלתי ימינה וזחלתי קדימה על מנת לשפר את שדה הראייה..**" (ת/4 שורות 3-4).

בחקירתו הנגדית מסר הנאשם כי עצר "**לפחות פעמיים**" ובכלל זה "**בקו העצירה ובקו הצומת**" ורק אז "**התקדמתי על מנת לראות**" (עמ' 13 שורות 20-23).

גרסתו זו של הנאשם בדבר עצירתו הכפולה לא נאמרה בהודעתו במשטרה, ומשכך זו "עדות כבושה".

5. בעדותו מסר המעורב כי בעת האירוע הנאשם אמר לו ש"**הוא (הנאשם) טען שהוא לא ראה אותי**" (פרוט' עמ' 4 שורה 5).

בהודעתו במשטרה טען הנאשם כי "**כאשר הייתי באמצע הצומת שמעתי צעקה הפניתי את הראש ימינה ובלמתי ראיתי את הרכב קטנוע מאד קרוב אלי ומייד אחרי זה היה מגע בין חזית הקטנוע בגלגל קדמי ימני של רכבי..**" (שורות 4-6).

משנשאל מתי הבחין לראשונה בקטנוע, השיב "**אני הבחנתי ברכב לראשונה כאשר שמעתי צעקה לפני שהוא פגע בי**" (ת/4 שורה 15).

6. בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם כי "**מקו העצירה לא ניתן לראות את הצומת**", על כן התקדם לקו הצומת כדי לשפר את שדה ראייתו, אך "**..גם שם אין שדה ראייה משופר**". על פי גרסתו ובהתאם לתצלום נ/3 "**הקו שבו ניתן לראות בבירור את הצומת הינו הקו שבו חונות המכוניות בצד ימין**" (פרוט' עמ' 12 שורות 27-29).

על פי התרשים שערך הבוחן בחוות דעתו (ת/3), שדה הראייה מקו העצירה ברחוב וולפסון, בכיוון התנועה המגיעה מימין היה 20 מ', ואילו מקו הצומת שדה הראייה הינו 80 מ', זאת בהיעדר הפרעה או מכשול.

הנאשם טען לקיומה של הפרעה בדמות כלי רכב החונים בצדו השמאלי של רחוב צ'לנוב, וצירף תצלומים בהם נראים כלי רכב החונים בצידו השמאלי של רחוב צ'לנוב (נ/2 ו- נ/3).

בהתייחס לצילומים ציין הבוחן כי לדעתו, בהתחשב ברכבים החונים, קיים שדה ראייה של 40-50 מ' מקו הצומת (פרוט' עמ' 11 שורה 29). מכאן עולה כי הנאשם יכול היה להבחין באופנוע לו רק עצר בקו הצומת, אך על פי גרסתו הראשונה נמנע מכך.

גם לגרסת הנאשם לפיה במועד האירוע, חנו בצידו השמאלי של רחוב וולפסון כלי רכב שהפריעו את שדה ראייתו, באופן בו היה עליו להתקדם עד לקו המכוניות החונות, הרי הנאשם לא ציין כי אכן עצר את רכבו באותו קו מכוניות חונות, ממנו ניתן לראות את תנועת הרכבים המתקרבים לצומת.

תקנה 64(ד) לתקנות התעבורה קובעת כלהלן:

(ד) נוהג רכב המתקרב לצומת שלפניו מוצב תמרור המציין חובה לעצור, יעצור במקום שיוכל לראות את התנועה בדרך החוצה, ואם סומן קו עצירה - לפני קו העצירה, ויתן את זכות הקדימה לרכב אחר המתקרב או הנכנס לצומת מכביש אחר.

הנה כי כן, החובה המוטלת על נהג היא לעצור, אך בכך אין די, אלא עליו ליתן זכות קדימה לרכב המתקרב או נכנס לצומת מכביש אחר.

ברי כי מי שמוטלת עליו החובה ליתן זכות קדימה, אינו רשאי להיכנס לצומת ולהמשיך בנסיעתו בצומת, כל עוד לא וידא כי הצומת פנוי, וכי נסיעתו לא תקפח את זכות הקדימה המוקנית לרכב אחר.

7. הגנת הנאשם נסמכה על טענתו כי נסע במהירות "נמוכה עד אפסית" ו"ייתכנו תרחישים בהם רוכב הקטנוע הוא זה שגרם לתאונה במידה והוא הגיע במהירות גבוהה כשאני כבר התחלתי לחצות את הצומת כשהיא הייתה ריקה" (פרוט' עמ' 13 שורות 6-2).

אין כל ראייה כי הנהג המעורב נסע במהירות מופרזת, ודווקא מתוצאותיה הקלות יחסית של התאונה, ניתן לקבל את גרסתו כי הוא נסע במהירות של 30 קמ"ש. אין די בתרחישים תיאורטיים כדי לבסס קיומו של ספק סביר. העובדה שהנאשם לא הבחין ברוכב האופנוע עד לתאונה עצמה, מלמדת כי אין לתרחישים שהעלה הנאשם בסיס עובדתי, והיא אף מלמדת על רשלנות הנאשם.

8. הנאשם מסר בהודעתו במשטרה (ת/4) "הבחנתי ברכבים במרחק של 50 מטר לערך ראיתי שאני יספיק לעבור.. משנשאל "איפה היית בכביש כשה קרה" השיב: "בכו המכוניות החונות מימין. ראיתי את המכוניות והערכתי שאני אספיק לעבור.."

העובדה היא כי הנאשם לא הבחין בקטנוע המגיע מימין. הנאשם העלה השערה לפיה האופנוע עקף את הרכבים שאותם ראה ואשר היו לפני הקטנוע, אולם אישר בעדותו כי "את האופנוע לא ראה כלל עד לרגע התאונה" (פרוט' עמ' 14 שורות 3-4), וציין כי השערותיו זו נסמכת אך על העובדה "שהוא פגע בי קודם ולא המכוניות האחרות..". (פרוט' עמ' 14 שורה 8).

גם לו התקבלה השערת הנאשם באשר למהירות נסיעתו של המעורב, ולעקיפת כלי הרכב שהיו לפניו בכיוון נסיעתו, באופן בו ניתן היה ליחס למעורב רשלנות, הרי שבפסיקה נקבע לא אחת כי ניתוק הקשר הסיבתי בגין רשלנות אחרים מתקיים רק מקום בו רשלנות זו הינה בלתי צפויה. (ראה לדוגמא: ע"פ 482/83, מדינת ישראל נ' סלים יוסף סעיד).

במקרה שלפניי, גם על פי גרסת הנאשם, אין מדובר במצב בו כלי רכב אשר הגיעו מכיוון רחוב צ'לנוב, עצרו בצומת על מנת לאפשר לנאשם להיכנס לצומת ואך נהג אופנוע אחד, מצא לנכון לנצל את ההזדמנות ולהשתחל בין הרכבים. על כן, גם לו התקבלה השערת הנאשם לגבי מהירות נסיעתו של המעורב ועקיפת כלי הרכב שלפניו, לא עולה מכך רשלנות אותה לא היה על הנאשם לצפות.

9. בנסיבות של תנועה חוצה המתקרבת לצומת במרחק לא רב (50 מ' לדברי הנאשם), בצומת אשר הנאשם עצמו הגדירו כמסוכן (ת/4 שורה 21), ובהינתן שדה ראייה בעייתי, כעולה מגרסתו ומהצילומים שצירף הנאשם, וכביש חשוך - כניסתו לצומת הייתה נמהרת, על מנת להספיק לעבור את הצומת לפני הגעת כלי הרכב.

לאור האמור לעיל, גם אם אקבל את עדותו כפי שנמסרה בפניי, הרי האחריות לתאונה רובצת לפתחו של הנאשם, אשר נחפז להיכנס לצומת מבלי ליתן זכות קדימה לרכב הנוסע בדרך החוצה.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ו אדר ב תשע"ד, 17 מרץ 2014, במעמד הצדדים.